

Vrolijke eenakter

Ca. 45 minuten

Voor 3 vrouwen en 3 mannen

Wanneer dromen uit gaan komen...

door

© Peter van den Bijllaardt

Peter van den Bijllaardt
Lommerbaan 77
2728 JB Zoetermeer

Zijn er nog vragen?... Tel. 079 – 888 67 45

toneel42@casema.nl

Samenvatting van:

Wanneer dromen uit gaan komen...

ca. 45 minuten, voor 3 vrouwen en 3 mannen

2 mannen besluiten samen een etage te huren. Vera, die de etage verhuurt valt op Bert, omdat ze heeft ontdekt dat hij een man is met een invoelend vermogen en een goed gevoel voor humor heeft.

Vera en Bert besluiten zelfs te trouwen en gaan voor een korte huwelijksreis naar Parijs, waar ze nog dichter naar elkaar toegroeien. De Parijs-scènes worden aan de voorkant van het toneel gespeeld.

Deze eenakter is een uitdaging voor iedere toneelgroep die wat aandurft. Want alles wordt op één toneelvloer gespeeld. De zitkamer van Vera (in het midden van het toneel) is tevens aan het eind de logeerkamer van Lydia.

En er zijn scènes, waarin Bert en zijn vriend Klaas in het café zitten en Vera en haar vriendin Loes tegelijkertijd in de lunchroom. Op toneel slechts enkele meters bij elkaar vandaan. In hun dialogen, die op en neer vliegen vullen ze elkaar op komische wijze aan.

Het is een amusante eenakter. Maar wel met wel een dramatisch eind, want Vera overlijdt.

*Wil men een **HAPPY END** waag er dan even een telefoontje aan (079 – 8886745) en ik maak er een **END HAPPY** van.*

Peter van den Bijllaardt

SPELERS

Peter	55 Jaar. Een vrolijke zelfbewuste en intelligente man. Hij weet waar Abraham de mosterd haalt en neemt er af en toe een likje van. Een man met een goed gevoel voor humor.
Marc	50/60 Jaar. Zijn vriend. Een goedaardige mopperkont met het hart op de goeie plek.
Vera	44 Jaar. Beseft wat er in het leven te koop is en weet dat zo naar haar hand te zetten, dat ze er een heel plezierig leven op na houdt. Vindt het innerlijke van de man belangrijker dan de buitenkant.
Loes	40 Jaar. Haar vriendin. Een egoïstisch type.
Lydia	30/50 Jaar. Werkt als serveerster in de lunchroom. Is daar de vriendelijkheid zelve. Speelt ook op het eind de café eigenaresse. Daarin is ze een warme vrouw.
Bruno	30/60 Jaar. Café eigenaar.

DECOR

Het toneel is in drieën gesplitst. Links is het CAFÉ. Rechts de LUNCHROOM. In het midden de kamer van zowel Vera als Lydia. Ervoor is dan nog ruimte genoeg voor de *PARIJS scènes*.

In het CAFÉ staat een café-tafeltje met 2 stoelen. Tegen de achterkant van de caféruimte staat een tafel waar Bruno tegenaan leunt.

In de LUNCHROOM staat een klein tafeltje met 2 stoelen. Op het tafeltje staat een sfeerlichtje met brandend waxinelichtje en een kleine prijslijst in een houder. Tegen de achterkant van de lunchroomruimte staat een klein smal tafeltje, waarop een bak met bestek en nog wat attributen die bij een lunchroom horen.

Het zou heel aardig zijn als het CAFÉ en de LUNCHROOM een achtergrond kreeg waardoor men nóg meer het aanzien van deze openbare gelegenheden kreeg.

In de *ZITKAMER* van Vera staat een 3-zits. Naast de bank staat een clubfauteuil. Voor het bankje staat een kleine salontafel. Achter de bank een staande schemerlamp. Daar weer achter staat een klein dressoir, waarop een fruitschaal met wat fruit en een kunstvoorwerp.

Als *ZITKAMER* van Vera de *LOGEERKAMER* van Lydia wordt gaat de fruitschaal en het kunstvoorwerp van toneel en worden er enkele dozen en een stapel boeken op het dressoir gezet. Op de clubfauteuil worden dan Peters kleren gelegd. En op de 3-zits wordt een dekbed en hoofdkussen gelegd.

KLEDING

Alle spelers dragen in de scènes verschillende soorten kleding. Het omkleden hoeft niet al te veel tijd te kosten. Dit om de vaart erin te houden! Zo draagt Peter een overhemd met stropdas, maar als hij in het café zit heeft hij er een coltrui over aan. De broek blijft in alle scènes hetzelfde.

De kleding wordt aan het begin van iedere scène duidelijk beschreven.

LICHT

Het mooiste zou zijn als, daar waar de acteurs spelen alleen maar licht is. Op de ZIT- en LOGERKAMER van Vera en Lydia worden enkele spots gezet. Op de tafeltjes van het CAFÉ en de LUNCHROOM slechts 1 spot. Als beiden tegelijk worden gebruikt (scène 5 t/m 15) blijft bij beiden de spot aan!

MUZIEK EN GELUID

Alle muziek en geluiden worden aan het begin en het eind van iedere scène duidelijk beschreven.

Wanneer dromen uit gaan komen...

De eenakter speelt zich in de winter af.

ZAALLICHT uit.

Er wordt hard een smartlap gedraaid. Ongeveer 15 seconden.

Dan pas licht in het Café aan. Daar zitten Peter en Marc, die onhoorbaar aan het converseren zijn. Bruno leunt tegen zijn tafel.

Vlak voordat Peter en Marc met hun gesprek beginnen de smartlap een stuk zachter zetten, zodat het niet stoort.

Scène 1

CAFÉ. 's Middags.

Voor Peter en Marc staan 2 lege koffiekoppen.

Peter heeft een dunne coltrui aan met een wollen vest er overheen.

Marc een dikke trui met mouwloos jack.

Bruno heeft een wit overhemd aan met het boord open en een sloof om zijn middel. Hij staart ongeïnteresseerd in het niets.

Peter

Man, wat is 't verrekte koud buiten hè?

Marc

[chagrijnig] Ja, dat weet ik nou zo langzamerhand wel. 't Is koud buiten. Zeg, wat moet je hier doen om nog een kop koffie te krijgen? 'n Móórd soms? *[draait zich om en wenkt Bruno]*

Bruno

[slentert naderbij] Nog koffie?

Marc

Nee, champagne, nou goed.

Bruno

[terwijl hij de kopjes oppakt] Koffie dus. *[slentert af]*

Peter

Zeg... Krijg jij straks in januari nog een uurverhoging.

Marc *[meteen obstinaat]* Dat is toch niet te geloven hè. Die huisjesmelker gaat straks 6% meer vangen. Hoe ik dat op moet brengen?

Peter Ach, dat zal toch wel meevallen.

Marc Jij kletst makkelijk, jij. Jij hebt nog 'n appeltje voor de dorst. Ik heb alleen maar m'n WW uitkering.

Peter Ach, ach, wat hebben we 't toch arm. *[grinnikt]*

Marc Jij hoeft zeker geen huurverhoging te betalen.

Peter Zeker wel.

Peter Wát? Gaan ze voor die ouwe gribus waar jij nu woont nou nóg meer vragen?

Peter Alsof jij in 'n villa woont.

Marc Ja, maar ik heb tenminste nog 'n tuin.

Peter *[grinnikt]* Ja, van twee bij twee meter.

Marc 2 meter 20 bij 2 meter 40. En ik kan er zomers in ontbijten als ik wil.

Peter Maar dat is ook alles. En dan moet je 't nog voor tien uur doen anders is je zon weer weg. *[ze grinniken beiden]*

Peter *[Bruno komt met de kopjes op en zet ze voor hen neer]* Nog 'n lekkere koek erbij?

Marc Ja, dat kan bruin niet trekken, hoor.

Peter Ik trakteer. Heb je nog van die dikke speculaaskoeken, Bruno?

Marc Daar krijg ik het zuur van. Geef mij maar een gevulde koek. Maar wel verse ditmaal.

Bruno Hoor meneer. Heeft geen niks niemendal te makke, maar wel het hoogste woord. *[loopt weg]*

Marc *[roept hem na]* Als-ie niet vers is krijg je 'm terug. Wat 'n stuk onfatsoen is dat zeg. Dat we hier nog steeds komen.

Peter Jij maakt je veel te druk om veel te kleine dingen. Straks blijf je er nog 'n keertje in.

Marc Met mijn hart is niks aan de hand. *[slaat hard op zijn borst]* Oérsterk. Dat zit in de familie.

Peter *[neemt een slokje en verbrand zijn mond]* Áú! Da's heet zeg. *[zet zijn kop hard op de schotel en betast zijn lippen]*

Marc *[grinnikend]* Eigen schuld, moet je m'n tuin maar niet afkraken.

Stukje verder

- Peter Zo hé! Is die meid even makkelijk. Ik ga vanmiddag meteen mijn huur opzeggen. *[stopt het koekje in een keer in zijn mond]*
- Marc Die van mij krijgt nog de helft van de vorige maand. Die gierigaard is volgens mij dolblij dat-ie me kwijt is.
- Peter *[met volle mond pratend]* En dan lopen we meteen even langs bij Paul.
- Marc Ja, ik weet 't niet met die Paul, hoor. Da's 'n eerste klas beunhaas. Service tot aan de deur bij hem.
- Peter Ja, wat wil je dan met die prijzen? Dat ie je ook nog een jaar garantie geeft ook?
- Marc *[haalt heel diep adem]* Volgens mij lopen we 'n klein beetje te hard van stapel? We zijn hier net een kwartiertje geleden binnengekomen en nu beslissen we al.
- Peter En dat is heel verstandig van ons. Als we nog even wachten is die verdieping misschien weg.
- Marc Heb jij d'r wel 'ns bij stil gestaan dat er iets met die verdieping aan de hand kan zijn.
- Vera *[is tijdens de zin opgekomen. Dienblad in haar handen. Waarop: Theepot, kopjes, suiker en melk en lepeltjes]* Nee hoor. Er is niets met mijn verdieping mis hoor. Alles is daarboven prima in orde. *[zet het blad op tafel, gaat op de rand van de bank zitten en schenkt de kopjes vol]* Ik zeg u er wel bij, ik hou van mijn rust. Ik vertrouw er ook op dat u uw tv en stereo niet al te hard zet, want het zijn hier alleen maar houten vloeren. Heel gehorig allemaal. *[pakt het melkkannetje op]* Wil een van de heren soms een beetje melk in zijn thee? *[ze laten weten dat ze daar geen behoefte aan hebben. Ze willen wel allebei suiker. Ze doet suiker in hun kopjes en een wolkje melk in de hare. Peter heeft intussen het kopje van Marc voor hem op tafel gezet en zijn eigen kopje gepakt. Vera knikt hem vriendelijk toe. Ze houdt ze de trommel met koekjes voor. Ze pakken er allebei een. Vera legt er een op haar schoteltje en leunt achterover]*
- Peter *[grinnikt]* Mijn eh... vriend maakte die opmerking omdat hij heel achterdochtig van aard is. *[neemt een hap van zijn koekje, pakt zijn kopje en leunt achterover]*
- Marc Je wordt vandaag aan de dag dan ook op elke hoek van de straat belazerd mevrouw. *[pakt zijn kopje]*
- Peter *[Geamuseerd]* Nou, maar ik ben er van overtuigd dat mevrouw Van Ommeren niet op hoeken van straten staat om mensen te bedonderen. *[stopt de rest van zijn koekje in zijn mond]*

Vera *[schiet spontaan in de lach]* Ik zie me daar al staan. *[pakt de trommel en houdt hem Peter voor]* Neemt u er nog een, u schijnt mijn eigen baksel erg lekker te vinden.

Peter Lékker? Ik vind ze verrúkkelijk mevrouw. *[pakt er nog een]*

Vera Neemt u er gerust twee. *[als Peter er 2 heeft gepakt houdt ze Marc de trommel voor]* O, u heeft nog. *[zet de trommel op de tafel]* Bent u al lang vrienden van elkaar?

Marc *[beetje mopperig]* Soms té lang mevrouw.

Peter *[beetje volle mond]* Wij kennen elkaar van ons werk.

Vera O, u bent collega's van elkaar.

Peter Wáren collega,s van elkaar. Ik heb al 2 jaar geen werk meer.

Vera O, wat erg.

Peter Och je raakt er aan gewend. *[neemt een flinke hap van zijn koekje]*

Vera *[tot Marc]* Maar u heeft wel werk.

Marc Zo nu en dan klus ik wat bij. Zwart.

Vera O jeetje. Maar dat mag toch helemaal niet.

Marc Och, d'r mag in dit leven zo veel niet mevrouw. *[drinkt zijn kopje leeg en zet het op tafel]* Kom, we stappen weer 'ns op. *[staat op]* We hebben nog een heleboel te doen.

Vera *[teleurgesteld]* Ach... gaat u al weg. Maar ik had u nog zo'n boel willen vragen.

Peter *[drinkt zijn kopje leeg en staat ook op]* Ja, we moeten nog een heleboel regelen mevrouw. *[stopt het laatste koekje in een keer in zijn mond]*

Vera *[zet haar kopje op tafel en houdt Peter de trommel voor]* Neemt u er nog eentje. Toe? Voor onderweg.

Peter *[wil wat zeggen, maar zijn mond zit nog vol. Hij pakt nog een koekje en geeft Vera een hand, slikt de rest van zijn koekje door]* Ik heb uw telefoonnummer, zo gauw we weten wanneer we met onze meubels komen laat ik 't u weten.

Vera Ja dat is goed. En lukt de verhuizing niet op de vijftiende, dan is een paar dagen eerder ook niet erg hoor.

Peter O, maar dat is heel vriendelijk van u.

Vera Is toch vanzelfsprekend. Maar u moet me niet meer met u aanspreken, hoor. Gewoon Vera. *[met een zacht lachje en een tikje tegen Peters arm]* We zijn nu per slot van rekening burens.

Peter *[grinnikt]* Ja, da's waar. We zijn nu buren. Goed, afgesproken. Ik heet Peter en die ouwe brompot daar heet Marc.

Vera O, wat een mooie namen. En als jullie verhuisd zijn doen we het theedrinken nog eens over.

Peter Daar hou ik u... *[kort lachje]* jón aan. En dan mag je ons alles vragen wat je wilt, Vera.

LICHT uit. Het nummer: **Touching And Caring...** van **Nina Simone** meteen op volle sterkte en bij het zingen laten beginnen!

Alle drie af. Ze kleden zich vliegensvlug om. Alle koffiattributen en de trommel gaan van toneel.

Stukje verder

Scène 11

Café

Peter Ja... Daar, eh... wilde ik 't eh... nog even met je over hebben.

Marc O, ik voel het al. Ik word er uitgesodemierd.

Peter Tenzij je bereid bent die 460 euro iedere maand te betalen.

Marc *[beetje obstinaat]* Waar moet ik iedere maand zoveel póen vandaan halen? *[verzuchtend]* Nou, móói is dat. Ik heb al in het begin gezegd, dat ik dat zaakje niet vertrouwde. En volgens mij gaat dat mens jón ook belazeren.

Peter Dat heb je helemaal fout. Vera vindt 't juist heel vervelend allemaal. Ze heeft daarom aangeboden alle kosten voor haar rekening te nemen.

Marc O... Nou... Da's tenminste iets. Maar mijn ouwe huis heb ik al opgezegd. Waar slaap ik dan intussen?

Peter Bij ons boven. Dat heb ik met Vera afgesproken. En daar was ze het helemaal mee eens. Tot je iets anders hebt gevonden.

Marc *[zucht overdreven diep]* En dan te bedenken dat die meid, toen we voor het eerst thee bij haar dronken mij steeds met zo'n vreemde blik zat aan te kijken.

Scène 12

Lunchroom.

Vera *[zachtjes lachend]* En dan te bedenken dat ik eerst op z'n vriend viel. Maar ik had gelukkig al heel gauw door dat die niet de juiste man

voor me was. Een véél te chagrijnig type. Zat alleen maar over alles te mopperen.

Loes *[zachtjes lachend]* En?... Wanneer is de bruiloft?

Scène 13 **Café.**

Peter De bruiloft?... Nou, die is al gauw.

Marc Joh, ik maakte maar 'n geintje.

Peter Nee. We willen zo gauw mogelijk trouwen.

Marc Zó... Jullie zetten er vaart achter. *[geamuseerd]* 't Is dat jullie elkaar pas zo kort kennen, anders zou ik denken dat er 'n mótje achter zat. *[beiden grinniken]* Sta jij daar ook achter? Achter dat trouwen, bedoel ik. Of zit zij in d'r eentje de boel zo op te fokken?

Peter Nee. We hebben het er uitgebreid over gehad. We worden er allebei niet jonger op. En waarom wachten als je zo zeker van je zaak bent.

Marc En dat is nu precies wat ik bedoel. Hoe kunnen jullie nou zo zeker van zoiets zijn? Jullie kennen elkaar pás!

Peter Da's 'n gevoelsmatige kwestie, jongen. Hoe vaak komt 't niet voor dat mensen elkaar al jaren kennen, besluiten samen te gaan wonen en dan ontdekken dat ze helemaal niet bij elkaar passen.

Marc Ja... dan gaan ze sámenwonen. Maar jullie gaan meteen tróuwen.

Peter Vera is daar heel ouderwets in. *[grinnikt]* En ik ook, eigenlijk.

Marc Nou... Ik weet niet of ik nu moet gaan staan juichen, of een potje moet gaan grienen.

Scène 14 **Lunchroom.**

Loes Nou... ik weet eigenlijk niet wat ik moet gaan doen?... Gaan staan trappelen van vreugde of dat ik er 'n potje om moet gaan huilen.

Vera Waarom ben je niet gewoon blij voor me?

Loes Ja, ik weet niet, hoor... *[haalt heel diep adem]* Wat ik graag wil weten is, waarom je d'r zo'n haast mee maakt?

Vera Ik ben té lang zonder vent geweest, Loes. *[verzuchtend]* De afgelopen week heb ik gemerkt dat zo'n kerel om je heen toch best wel prettig is.

Loes Ongeacht zijn leeftijd.

Vera *[licht geïrriteerd]* Hè, hou nou 'ns op over zijn leeftijd. Ik kijk naar het innerlijk van 'n man. Die is voor mij veel belangrijker dan zijn uiterlijk.

Loes *[licht geamuseerd]* O, o, o, wat zijn we snel geïrriteerd vanmiddag.

Vera *[is nog een klein beetje boos]* Ja... Jij ook altijd... Héb ik je iets leuks te vertellen, ga jij 't zitten verpesten met je vooroordelen.

Loes Nou ja... Ik eh... ben ook best wel blij voor je. Ik vind 't alleen 'n beetje snel gaan, allemaal. *[lacht zacht]* Mag ik wel je bruidsmeisje zijn?

Vera *[schaterende lach]* Joh, schei uit. Ik hou alles heel eenvoudig. Ik koop iets nieuws, stadhuis, een eenvoudige lunch met wat intieme vrienden en thats it.

Loes *[geamuseerd]* En z'ijn intieme vrienden?

Vera Ja, die komen ook... *[beetje ongerust]* Zoveel zal hij er toch niet hebben?

Loes *[geamuseerd]* Dat weet je maar nooit, lieverd. *[lacht zachtjes]* Zólang kennen we 'm niet. Wie weet heeft hij wel een hele grote familie.

Vera O, maar dat heb ik 'm al uitgelegd. Geen familie erbij. Van mij niet, van hem ook niet.

Loes En z'n ouders?

Vera Die leven niet meer.

Loes *[lacht zachtjes]* Dus ik mag geen bruidsmeisje zijn.

Vera *[lacht zachtjes]* Schei uit zeg *[lachen nu allebei schaterend, wat gelijk zachter word als Marc met zijn tekst begint]*

Stukje verder

Een spot wordt rechts, aan de voorkant op de zijkant gezet. Zo gauw Vera en Peter opkomen volgt de pot hen. Ze slenteren heel rustig, hand in hand over het toneel. De muziek wordt langzaam zachter gedraaid en ook worden er buitengeluiden bijgevoegd. De muziek en geluiden mogen uiteraard niet storend zijn!

Vera *[gekleed in een broekpak met een prachtige winterjas. (of cape, zou ook mooi zijn...)]* Mooie laarzen en handschoenen. Ze is onder de indruk] Wat is hij hoog, hè?

Peter *[gekleed in een winterjas met een lange dikke wollen sjaal, die hij enkele malen om zijn hals heeft geslagen. Ook handschoenen]* Ik vind 't net 'n verroeste boortoren. Op prentenbriefkaarten is de Eiffeltoren altijd veel mooier.

Vera Ik vind 'm toch wel indrukwekkend, hoor.

Peter *[geamuseerd]* Goed, je hebt 'm nou gezien. Waar gaan we nou heen?

Vera Nee, ik wil erin.

Peter Wát? Helemaal naar boven. Joh, dat red ik niet. Weet je wel hoeveel treden dat zijn?

Vera *[zachtjes lachend]* D'r zijn liften, hoor.

Peter *[met binnenpret]* Oóóó, zijn er líften!? Dan gaan we erin.

Vera *[zachtjes lachend]* Je zit me in de maling te nemen. *[iets harder lachend]* Ja, je zit me te plagen.

Peter Ík? Mevrouw Van Dijk, ik zou niet durven.

Vera *[zachtjes lachend]* Ik dacht echt dat je 't meende. Bén ik eindelijk in Parijs, wil m'n man de Eiffeltoren niet in.

Peter Ik ga op één voorwaarde dat verroeste kreng in. Als jij via de trap gaat. Ik wacht dan boven wel op je. *[grinnikt]*

Vera *[schatert. Pakt Peters hand beet]* Kom op, wie 't eerst boven is. *[ze lopen snel af. De spot blijft op die plek gericht. De muziek en buitengeluiden gaan door]*

Scène 17

Parijs.

Vera en Peter komen even later weer *[armen om elkaar heen]* tevoorschijn. De spot volgt hen weer.

Vera Wat een heerlijk weer, hè?

Peter Heerlijk wéér? M'n tenen vriezen af.

Vera *[zachtjes lachend]* Stel je niet aan, zo koud is het helemaal niet. Nou... wat hebben we nu nog niet bekeken.

Peter *[geamuseerd]* De Big Ben.

Vera *[schatert het uit]* We zijn in Parijs, hoor.

Peter *[grinnikend]* Goed dat je me d'r aan herinnert, ik vergeet dat steeds. Zeg... Heb jij geen honger?

Vera Daar wilde ik net over beginnen. Ik rammel. Weet je wat? Als we nou eens op één van die rondvaartboten gingen eten, dan kunnen we meteen Parijs bij nacht zien.

Peter *[grote ogen]* Wát?... Gaan we Parijs nóg 'n keer bekijken? *[Vera schatert het uit. Samen lopen ze rechts af]*